

Zajištění cizince

Shrnutí

Cílem diplomové práce bylo zhodnotit, nakolik aktuálním, adekvátním a nezbytným prostředkem výkonu státní správy v oblasti migračního práva zajištění je, případně je-li zajištění s ohledem na vývoj posledních let zastaralým institutem, který by bylo vhodné nahradit efektivnějšími alternativami.

V první části práce byla podrobně rozebrána právní úprava zajištění. Analyzovala jsem vliv, jaký má na zajišťování cizinců mezinárodní právo, a to s důrazem na lidská práva. Následně jsem se pokusila shrnout roztržštěné normy evropského práva. Nejdetailněji byla analyzována česká právní úprava, včetně zhodnocení největších problémových ustanovení jak z minulosti, tak ze současnosti.

Na základě právní úpravy byla následně zhodnocena povaha zajištění, coby institutu správního práva, jímž je (nebo by mělo být) pouze toliko omezována osobní svoboda cizinců. S ohledem na to, že hledisko zákonnosti je při hodnocení legality a legitimacy zásahu do základního lidského práva zcela nedostačující, byl zhodnocen i účel zajištění.

V poslední části práce jsem uvedla hlavní kritické body, které jsou současné podobě zajištění a praxi vyčítány. Upozorňuji na zneužívání institutu zajištění k jiným než deklarovaným účelům, omezené možnosti zajištění určitých skupin cizinců a zamýšlím se nad alternativami zajištění coby možnostmi řešení současné situace.

Zamýšlím se nad paralelou institutu zajištění a institutu státní suverenity, jejichž kritika má mnohé shodné body a využívám ji k závěru, že zajištění rozhodně je celkově aktuálním institutem, jeho přiměřenost se přímo odvíjí od individuálních okolností případu. V některých z nich je nezbytným prostředkem ochrany státních hranic, v jiných by bylo vhodné ho alternativami nahradit. Jako takové tedy nejspíše nevymizí, ale bude postupně zcela vyloučeno pro určité skupiny cizinců, jako jsou např. nezletilí, rodiny s dětmi apod.

Klíčová slova: zajištění cizince, administrativní detence, omezení osobní svobody